ARVEN

Nr 101
3/2014
34. årgang
ISSN 0800-2347

ARVEN - *Meldingsblad for Sannidal Historielag*

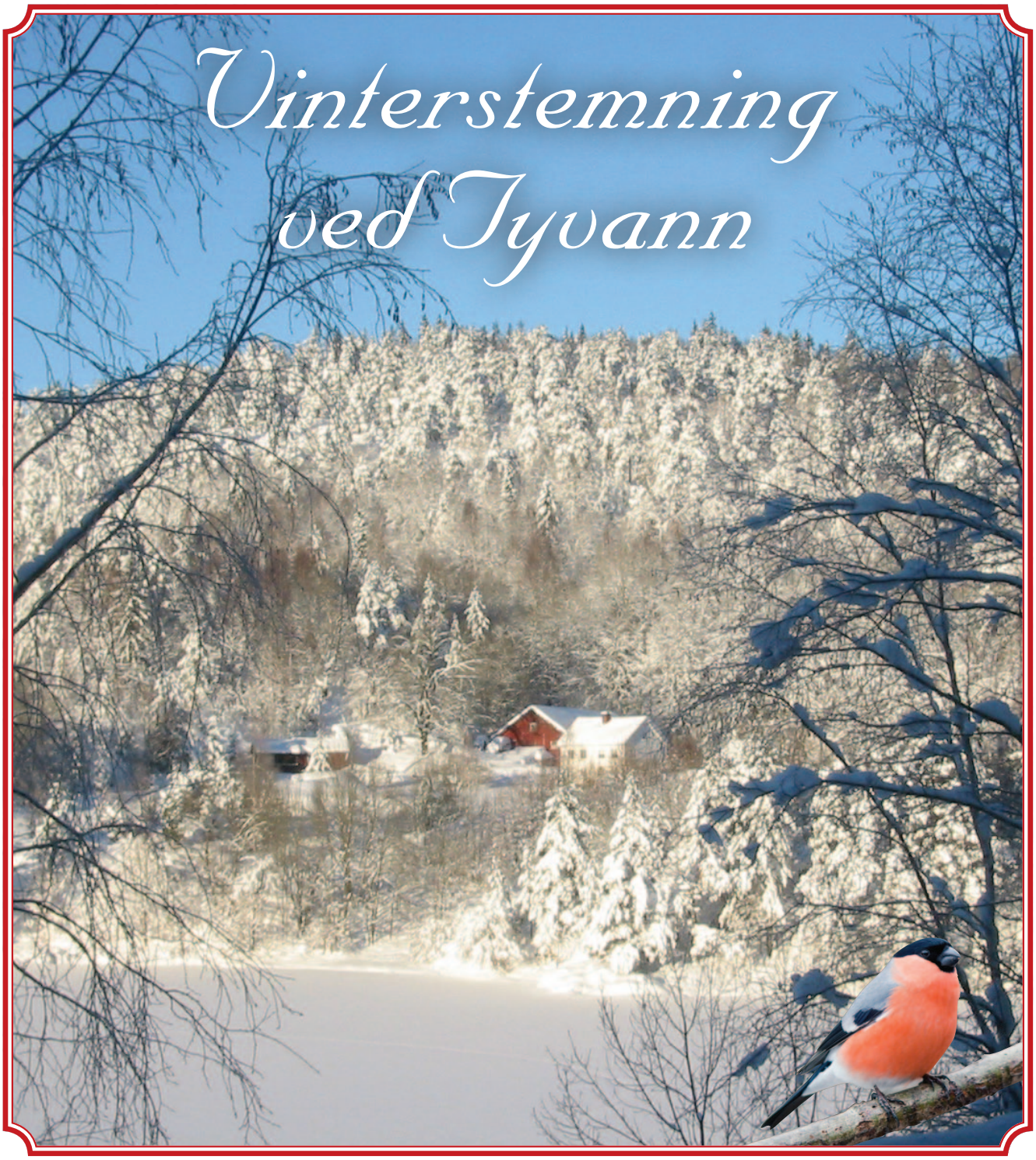

FOTO: OVE BERTELSEN

Fra det gamle albumet

Gamle bilder er viktige å ta godt vare på. Likeså opplysningene om hvem som er avfotografert. Arven vil i kommende utgaver vise bilder, med de opplysningene vi har om dem som er avfotografert. Vi ønsker også bilder fra leserne til denne spalten. Det kan gjerne være bilder av personer man trenger hjelp til å finne navn på.

Vi starter med dette bildet av Johanne Lovise Larsdatter Torsdal og hennes mann, i andre ekteskap, Torstein Halvorsen Nyhus.

Johanne Lovise Larsdatter Torsdal var født i 1851, og døde i 1924.. De bodde på gården Nordre Øyfjell som de solgte i 1893, og flyttet til Torsdal.

Lovise var datter av Lars Gunvaldsen Torsdal og Johanne Marie Olsdatter.

Lovise var først gift i 1870 med Olav Torjussen Øyfjell. Han var født i 1836 på Øyfjell. Olav døde da han falt ned fra låvetaket på Øyfjell i 1876.

Deres barn var: Gunhild Tomine Olavsdatter Øyfjell. Hun var født i 1871, og døde 76 år gammel i 1948 på Dobbe. Hun var gift med Knut Larsen Nyhus (Dobbe). Johanne Olsdatter Øyfjell. Hun var født i 1872 på Øyfjell, og døde i 1957 i Kil. Gift i 1896 med Kristoffer Jensen Lofthaug.
Maren Andora Olavsdatter Ødefjeld. Hun var født i 1875 på Øyfjell, og døde i 1951 på Torsdal. Gift i 1895 med Kristoffer Halvorsen Lindheim.

Lovise ble 2 gang gift med Torstein Halvorsen Nyhus. Han var født i 1851 i Nesherad og døde i 1935 i Sannidal.

G.Aa

Høstmøtet i historielaget

ble holdt i oktober. Rundt 120 mennesker hygget seg med sang og bilder av "nyere dato", det vil si fra 1970-tallet og framover noen år. Det er Ernst Kalseth som er primus motor for å samle inn og scanne bildene. Mye har skjedd de senere åra, store utbygninger gjør store forandringer i terrenget. Folk forandrer seg også, mange fikk et glimt eller flere av yngre utgaver av seg selv. Mye humor kom ut av dette, og humoren fortsatte da Henry Isnes trakk fram gitaren og underholdt med både egne og andres viser og gjerne tok salen med på allsang. Dagfrid Bråtane orienterte om restaureringen av Mo skole og takket for den store dugnadsånden i bygda. I fellesskap blir en kjempejobb gjort. Se for øvrig egen artikkel i dette bladet. Matserveringen gikk som normalt, alltid spennende om det er nok mat og nok kaffe, det er det alltid. Men denne gangen ble porselenet byttet ut med papp. Samfunnshuset har en oppvaskmaskin som ikke lenger egner seg til belastningen en slik kveld gir. Den har snart historisk verdi, men det er ønskelig at kommunen kan forære forsamlingshuset en ny nå. Som vanlig var det et godt loddsalg. Årskalenderen for 2015 ble presentert, og mange fikk sikret seg denne i god tid før jul.

AS

BEGGE BILDENE: ERNST KALSETH.

En sang om Kil

Jeg vet et sted - ved en fjord -
en vakker flekk på vår jord.
Ja der f jorden går inn
med fjell og heier omkring.
Ved den Sørlandske vei
ned ved sjø - og ved hei
ligger småbyen «Kil» .
lunt i vårsolens smil.

Midt i forsommers pralet
med Kil i blomsterflor lagt
med Styrfjell så steil
og fjorden blank - som et speil.
Da ingen plett på vår jord
om den er aldri så stor,
nei - ingen måle seg kan
med vår hjemlige strand.

Her vi hadde vårt hjem.
her vår barndom rant hen.
Her er minner som gror
om vår far og vår mor.
Som gjennom hverdagens nød
med oppofrelsens glød
sammen skapte vårt hjem
som nå drar minnene frem.

Jeg minnes - så spendte vi sto
når vi så taubåten dro
en skute inn i havn
som kom fra fremmede land.
Å slik spenning der lå
når de lot ankeret gå.
Vi sto og ønska i lønn
å få en tur utpå sjøen.

Og ved midtsommers tid.
Ja en Sankt-Hanskveld blid,
når du båten - din tar
og utpå fjorden du drar.
Ja mot «Dypsund» det går
og en kveldstund du får
Med en skjønn harmoni
som får tanken på gli.

Da mins du - mangen en kveld
under asurblå hvelv
som du på «Holmen» håp hatt
med så mangen en- «skatt»
Ja de vakreste ord
som fins på vår jord
har blitt hvisket i lønn
på den holmen i sjøen.

Ja minnerne de flyr
og vår ungdom så yr.
Men om ungdommen svandt
kan man friske opp iblant
om det sted en har kjær.
Ja jeg sier nå her
du kan reise - mil etter mil
du kan ikke glemme bort Kil.

ANKER WIIK

Denne sangen ble trykt i Vestmar 1938.
Tilsendt Arven fra Jimmy Aasen.

Fredag 20. januar 1989

En reise i Kragerø og omegn i 1869

«Jeg har sett Sannidal, jeg kan dø . . . .»

«Da vi hadde forlatt Songe, steg vi først noe oppover og dernest bar det nedover en dal, som var meget vakker».

Dette skrev amerikaneren Alfred Grey, som sommeren 1869 sammen med en norsk venn var på reise fra Christiansand til Vestfold. Vi skal her gjengi noen linjer fra hans reiseberetning, slik han skildret den i en liten bok fra 1872.

«Etter en reise på flere engelske mil nådde vi endelig Søndeled. Her hadde vi å tilbringe natten. Hva der er merkelig ved de norske hytter, er den vakre gressvekst, som man ser på hustakene. På veien til Søndeled kom vi således forbi en hytte, hvis tak var prydet med ville stemorsblomster, som gav det lave tak en særegen ynde».

«Den følgende dag var virkeilg deilig», fortsetter mr. Grey sin beretning. «Regn og intet annet enn regn. Vi drog videre så langt som til Fiane. Her ventet vi å finne hester. Men vår gode lykke forlot oss. En annen reisende hadde nettopp lagt beslag på dem, og berøvet oss det eneste middel vi hadde til å komme videre. Etter flere timers venting fikk vi endelig hest, og med denne kom vi fram til Østerholt, hvor vi til vår store forundring - for på stedet fantes bare et eneste hus - fikk vi en fortreffelig bevertning. Et utmerket aftensmat var tilberedt i et koselig værelse, som var forsynt med de fleste av livets «comforts» og med mange av dets luksusartikler».

«Vår vert på Østerholt var en usedvanlig «gentlemanlike» mann som med hensyn til person og manerer, ville ha vært en pryd for enhver selskapssal. Da han bød oss et vennlig farvel, kunne jeg ikke la være å spekulere på, hvilken skjebnens tilskikkelser, som hadde kastet denne tilsynelatende så polerte og dannede mann hen til dette forlatte villniss, til denne avkrok av landet. Var det ulykke eller var det lyst på eventyr, eller kanskje bare ønsket om «sommersport», som hadde bevirket det. Den siste formidnign synes dog uantakelig, for han hadde ikke utseende av en trekkfugl, men av en permanent «settler», skriver mr. Grey.

Da de to venner reiste videre, klarnet himmelen litt opp, så de fikk syn for landskapet rundt om.

I skyssboka i Sannidal var det skrevet noe, som rørte dem ikke så lite. En ung student, «som, hvis han hadde levet, kanskje var blitt en stor stor dikter», og som hadde vært Grey's norske venns reisefelle på en tidligere reise hit , hadde skrevet: «Jeg har sett Sannidal, jeg kan dø, man skulle først ønske å få se naturen her en gang til». «Stakkars Sylvius. Fikk han hva hans hjerte begjærte, før døden bortrev ham i en så tidlig alder, fikk han se Sannidal og naturen ved Kragerø enda en gang før han døde? Vi undres på det», skriver den amerikanske reisende.

De reiste så videre. Det hadde begynt å regne igjen, og tunge skyer skjulte nesten landskapet omkring dem.

Før de kom til Rinde hadde de lagt merke til et vakkert utseende hus ikke langt fra veien. «Det tilhørte en engelskmann, som man så var av god familie, og som hadde giftet seg med en bondepike, og som nå levde her», skriver Grey.

Og her sier vi farvel med Grey og hans reisefelle, som etter å ha skiftet hester på Rinde fortsatte reisen til Vestfold.

Per Berg

Dette utklippet fra Vestmar har vi lånt av Mimmi Bakken.

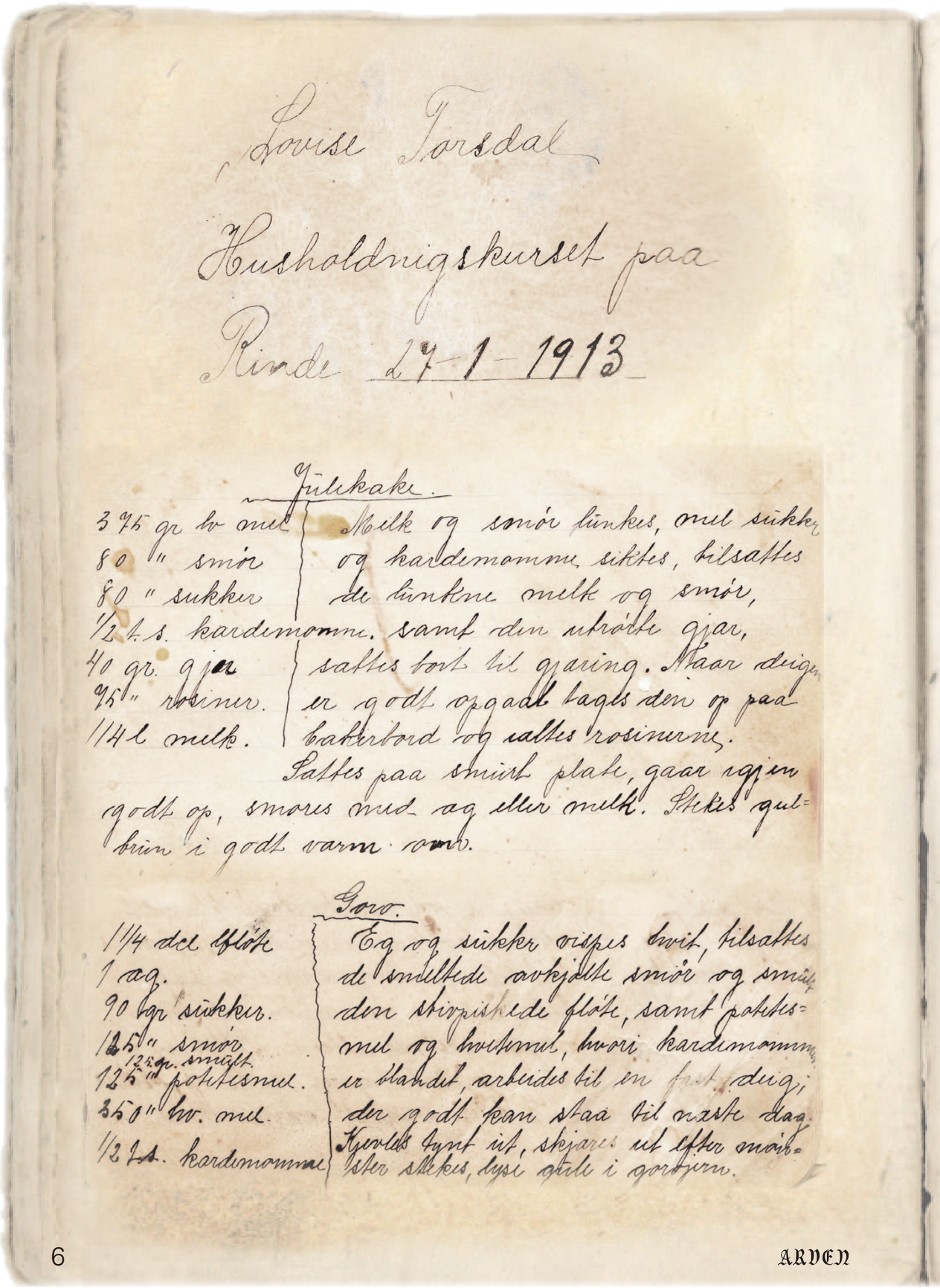

Lovise Torsdal

Husholdnigskurset paa

Rinde 27-1-1913

Julekake.

375 gr hv mel
80 " smør
80 " sukker
1/2 t.s. kardemomme.
40 gr. gjær
75 " rosiner.
1/4 l melk.

Melk og smør lunkes, mel sukker og kardemomme siktes, tilsattes de lunkne melk og smør, samt den utrøtte gjær, sattes bort til gjæring. Naar deigen er godt opgadt tagES den op paa bakerbord og rattes rosinerne.

Sattes paa smurt plate, gaar igjen godt op, smøres med æg eller melk. Stekes gulbrun i godt varm ovn.

Gore.

1 1/4 del flöte
1 æg.
90 gr sukker.
125 " smør
125 gr. smält
125 " potetesmel.
350 " hv. mel.
1/2 t.s. kardemomme

Æg og sukker vispes hvit, tilsattes de smeltede avkjølte smør og smält den stivpiskede flöte, samt potetesmel og hveitemel, hvori kardemomme er blandet, arbeides til en fast deig, der godt kan staa til næste dag. Kjøreds tynt ut, skjæres ut efter mønster stekes, lyse gule i gorbjen.

Lovises kokebok

Per Morten Aabøe har tatt vare på en gammel oppskriftsbok etter sin bestemor, Lovise Kristoffersdatter Torsdal Haugom. Lovise var født i 1897 og døde i 1980. Hun gikk, som boka viser, på husholdningskurs på Rinde i januar1913. Vi vil i kommende nummer av Arven sakse fra disse over 100 år gamle Sannidalsoppskriftene.

Kokkekurs på Rinde 1912 eller 1913

Personen fremst på bildet er ukjent.
Andre rekke fra v.Astrid Støen, Johanne Rinde, ukjent, Bergljot Ekehaug, ukjent.
Tredje rekke fra v.Andrea Kilane, Olga Humlestad, Elevine Wastøl. Kan Lovise være en av de tre ukjente?
Bildet har vi fått låne av Thor Wastøl.

I 1880-90 åra ble det bygget flere skoler i Sannidal. Mo skole ble ferdigstilt i 1892 og var i de neste 70 årene skole i Mo krets. Endringer i skolevesenet førte til nedleggelse fra nyttår 1962, ettersom Sannidal skole var blitt bygget.

Restaurering av Mo skole

Mo Vel overtok bygget og det fikk ny bruk. I de neste tiårene ble det brukt til speiderlokale og barnepark i tilegg til lokale for foreningen. Bruken ble etter hvert svært redusert, og i 2012 forespurte Mo Vel Historielaget om å overta huset. I februar 2014 var alle formaliteter for overtagelsen på plass.

I forbindelse med overtagelsen ble det nedsatt en komité og planleggingen av et restaureringsarbeid ble igangsatt. Med 150.000,- fra Sparebanken Sør kunne første fase starte 23. august 2014. Jonny Jensen AS ble leid inn som byggmester, og sammen med ca 40 dugnadsarbeidere ble det i løpet av de neste ukene gjennomført svært nødvendige arbeider utvendig.

Takplatene ble tatt av og råteskader i undertaket ble reparert før det ble lagt ny papp, sløyfer og lekter. Gjenbruksstein ble hentet i Kragerø og på Kvelde, og dermed fikk huset tilbake den opprinnelige tekkingen med enkeltkrumme teglstein. Kjelleren ble ryddet for alt som i årenens løp hadde samlet seg. På kjøkkenet ble gulvet tatt opp og trematerialer med råteskader skiftet ut. På tre av fasadene ble det gjort nødvendige reparasjoner, veggene ble vasket, skrapt og malt med linoljemaling. Hjørnebord og vindusomramming ble malt i en olivengrønn farge som har vært brukt på huset før.

At alt dette ble utført i den første fasen, er takket være en betydelig dugnadsinnsats på godt over 600 timer.

Men arbeidene er ikke ferdige. Komiteen arbeider nå videre med finansiering og planlegging av de gjenstående arbeidene. Den siste veggen skal tas, vinduene trenger nytt kitt og maling, og ny dør tilsvarende den opprinnelige skal settes inn. Innvendig planlegges det en generell oppgradering blant annet med nytt kjøkken.

Når også disse arbeidene er utført, vil Mo Skole som en del av Sannidal Bygdetun kunne fylle flere funksjoner. Det vil bli både et brukshus og et sted for historieformidling der utviklingen av skolevesenet i Sannidal vil være sentral.

Restaureringskomiteen for
Mo Skole v/Dagfrid Bråtane

Bildene viser en del av dugnadsgjengen.

Ungdomsskoleelever som lokalhistorieformidlere

– Nok et vellykket arrangement på Sannidal Bygdetun

En fredag i begynnelsen av september i år fikk klasse 10B ved Sannidal ungdomsskole prøvd seg som lærere da de var med på å arrangere en Bygdetundag for sjette- og sjuendeklassingene i Kragerø kommune.

Tiendeklassen ble delt i sju grupper med 2 – 4 elever i hver gruppe. På den måten fikk barneskoleelevene undervisning på sju «poster» rundt på bygdetunet.

Den ene gruppa gikk en «rundtur» på hele tunet og fortalte kort om de enkelte husene; disse forklarte også hvordan kverna ble brukt.

Tre grupper fordelte seg på Heglandshuset, Dobbedalsstua og husmannsstua og fortalte om historien til disse og gjenstander og redskaper der.

To av «postene» var av mer praktisk art: Vasking og rulling av tøy og Vedarbeid, dvs. skjæring og kløyving av ved, inkludert bruk av slipestein.

Den siste gruppa stod for en gjettekonkurranse om bruken av gamle ting. Tre stykker fortalte om samme ting, men bare en snakket sant hver gang.

Da dagen var over, hadde rundt 185 barneskoleelever fått et godt inntrykk av arbeids- og dagligliv i Sannidal i «gamle» dager.

Og ungdomsskoleelevene var slitne, men også de har nok nå tilegnet seg solid kunnskap om tidligere tiders Sannidal. Kanskje mer enn mange voksne har...?

R.G

Maria Skauen Bertelsen tok i mot i Dobbedalstua.

Frida Iversen forteller om bruken av mangletre.

Frida Jølle Gundersen var guide i Dobbedalstua.

Klasse 10B etter at lokalhistoriedagen var over.

Jacob, Fredrik og Benjamin demonstrerer slipesteinen.

Jens Halvor, Kjetil og Herman stod for gjettekonkurransen.

Mange gaver til Arven

Siden forrige nummer har disse gavene kommet inn til bladet. Vi i redaksjonen takker så mye.
Vi trenger gaver framover også for å kunne holde utgivelsene i gang.
For enkelhets skyld skriver vi bare givernes initialer.

MF 100, HS 150, HML-Ø 150, EA 200, KMR 200, LOS 150, RR 100, GTD 300 , GIBH 200, PÅ 200, KHT 200, GØ 200, OV 200, AaKSM 100, OP100, TS 200, MJO 200, ESK 200, SR 200, RAa 200, OAE 250, KAB 100, ATF 200, GWH 200, NOS 200, KT 100, IL 200, PR 150, GTH 100, KK 200, ISJ 100, OA 200, 250, BE 25150, TS TEV 200, KKLJE 200, KM 200, WT 250, VG 150, RG 100, TS 200, GM 150, KS 250, TD 200, GL 200, PS 250, M&PL 100, GE 200, BE200, AH 200, IRMB 200, KH 200, GL 100, RAa 150, EH 200, MH 150, KHB 100, RHH 100, AJA 100, ABS 200, AE 200, OKN 200, RM 300, JT 200, KD 200, DA 150, AJ 200, AJM 300, HB 200, OGS 100, MH 200, PT 1000, POP 200, SM-G 200, AF 100, 200, KS 200, KSL 200, RL 100, KL 100, KOR 150, KM 200, RL 200, KL 100, KOR 150, KM 200, RL 200, HØ 150, SKB 200, BL 200, EKK 250, PP 250, BE 250, TEV 200, KKL 150, JDA 200, TKS 200, MAB 300, EKK 250, BNF 150, TS 200, PM 200, ML 200, SRG 200, ET 100, GJS 200, ASJ 300, KJS 500, GKS 300, HRD 150, PASK 250, GH 200, BJD 200, JDH 200, KAK 100, RH 200, ELP 100, JSB 200, EKN 200, ABT 200, Fem ukjente 850.

Vi har funnet en artikkel som ble trykt i Sannidal Menighetsblad i 1968. Vi leser der at den skal ha stått en gang før det også. Den handler om jul i gamle dager i Sannidal. Vi vet ikke hvem som har skrevet den, men det er avklart med dagens redaksjon i menighetsbladet at vi får lov til å trykke den på nytt. Innholdet skal være temmelig historisk korrekt.

Jul i Sannidal i 1852

Det hadde vært ei travel tid før jul, slakting, brygging, baking. En så lys fra gårdene langt utover kveldene. Og siste veka før jul var det en hel sjau om en var aldri så godt folka. De store stuene skulle hvitskures, og ikke en nagle var måla, jentene sleit det de kunne for å bli ferdig. Karene dreiv ute. Her skulle være ved nok til helga, ryddig og fint ute som inne, og veier måtte en måke til hver dag.

Det hadde snødd jamt de siste dagene, men lillejulaften klarna det opp, stjernene tindra og gnistra i vinterkvelden, det tydde på kulde. Fra Høymyrgrenda kom en hel gjeng med karer ned til veien, de hadde tråkka vei med truger i den store snøen, på storveien holdt folk på med plauen.

Julekvelden var arbeidet slutt til middag. Så måtte alle i fjøset for å bade. Der var varmt og godt, et stort kar sto der, og etter hvert slo en vekk det som flaut oppå, og spedde på med vann. I femtida gikk kjerketjeneren Halvor Dalane opp i tårnet, klokketonene bar utover, det var lytt i vinterstilla. Og nå hørte en skot fra Lofthaug og Lønnegårdene og lenger vekk, det var ennå noen som holdt på den gamle skikken å skyte inn jula.

Så var det julekvelden, anno 1852 etter Kristi fødsel. Vet var høytid. Det lyste i storstuene, de sparte ikkje på lysa den kvelden. Husets folk kom inn og ønskte «god jul». De hadde brygga godt, jentene tappa av et stort anker og flau rundt med ølbollen. Drammen fikk de i fine glasser. Så var det ris grøt og lutefisk. Og det lyste i de små stuene oppetter skauen. Hovtangmyr, Høymyra og Hovstølen.

Veden spraka på peisen, det var ikke store stuene, men her var lunt og trivelig, og mat var der i den børa far bar opp fra Kil. På de fleste plassene hadde de råd til ei flaske brennevin i jula.

Julenatta var ikke som de andre nettene i året. En huste det besta hadde fortalt fra gammelt og det var vel en og annen som lista seg bort til vinduet og kikket på Sjustjerna hvor langt det lei med natta. Så var det morgen. Presten var i Kragerø juledagen, men folk samla seg inne, fikk lefsekling, lutefisk og kaffe, og så leste en av «huspostlen». «Den første juledag. Christus som Gave, og hvorledes Ghristne bør modtage og vise sig erkjendtlige for samme. Evang. Lue.

2, l: Og det begav sig i de samme Dage at der udgik en Befaling fra Keiser Augusto at al Verden skulde beskrives til Skat. Denne Beskrivelse var den allerførste som skeede der Gyrenius var Landsherre i Syrien.» Og så sang de salmen: Et Barn er født i Betlehem.

Men annen juledag, St. Stephansdag, var det messe i Sannidal kjerke. Alle som kunne, måtte kjøre. Kjerkesledene kom fram, rød- og blåmala, stas-selen, dinglet og bjølle. Kjerringa foran, mannen bakpå, det gikk i trav, brøytinga var så som så, men man- nen var stø og kjørevant; Langveis- • farende tok inn i kjerkestua, det var greit med denne stua de hadde fått opp for noen år sida, nisteskrina kom fram. Nå kommer presten Daae kjørende. Medhjelperne og lensmannen Nils Thorbjørnsen går ned og hilser på ham. Han er noe støl etter kjøreturen fra Kragerø, stiger av sleden og stamper i beina. Halvor setter i med å ringe, og folk siger inn i kjerka, finner fram til stolene sine, det smeller i benkedørene. Her er kaldt i kjerka i dag, pusten står som røyk ut i rommet, folk tramper for å få varmen i seg, jamen kunne det være godt med kaJkelomn i kjerka en slik dag. Nå går gamle klokker Thygesen truverdig inn i alterringen. Messeklærne ligger på alteret, og han klær på presten. Thygesen blir 67 år til sommeren, en tettvoksen stabbe med grå hårmanke og kvit skjeggring under haken, men røsten er sterk og klar da han reiser seg og leder salmesangen: «Et lidet Barn såa lystelig! er

født for os paa Jorden. — Vi takker dig, søde Jesu Ghrist, At du Menneske vorden est, Vogte os for Helvedes Pine.» Presten Daae går på prekestolen. Det er bare et par år sida han kom hit. Han er midt i førtiåra, godslig og blid å se på, formannen hans, Schnitler, var morskere. Daae er litt tykkfallen, stort mørkt hår og kindskjegg. «Det hellige Evangelium på Sanct Stephansdag, skriver Evangelisten Mathæus 23 Gap.v. 34 til Enden: Derfor, see, jeg sender til eder

Propheter og Vise og Skriftkloge og nogle af dem skulle I ihjelslaae og korsfeste». — Presten taler lognt og rolig og gir seg god tid. Det høres på målet at han er vestfra, han er født i Leikanger prestegard. Men er det noen som dubbet litt av under prekenen, så våkner de opp nå. «Det tillyses Ægteskap mellom Ungkarl, Styrmand Gunder Abrahamsen, Kil og Pige Christine Rasmusdatter Vig, Porsgrunn. Mellom Ungkarl, Gaardm. P. Thorbjørnsen Hasleim og Pige Karen Olsdatter, Hasleim. Det er tredje gangs lysning for begge parene, og det må bli bryllup over jul. Salma etter prekenen kan alle synge med i: Et Barn er født i Bethlehem, — Halleluja, Halleluja». Nå går Thygesen ut i sakristiet, det skal være barnedåp. Fadderne kommer fram i gangen. Det er en gutt og to jenter i dag. Der står Våsjøkarene, Knut, Elev og Jens. Det er datter av Knut og Ingeborg Øigården som er til dåpen idag, Åles Toline. Gjøri Tellefsdatter Våsjø bærer bar- net, Gjøri Øigården løyser lua. Den andre ongen er fra Haugholt, datter av Ivar og Anne Elevsen. Det er enka Tarand Våsjø som bærer, hun hysjer og bysser, det er ikke fritt for at det kan dra opp til skrik. Anne Gunleiksdatter, jentefadderen, finner fram en sutt og stikker i munnen på den vesle. Ole Solum, Jens Dobbedal og Nils Jensen Lund er karfaddere. Den tredje ongen må være fra Vestbygda. Det er en gutt, Isak, foreldrene Anund og Anne Karine Søndbø. Marie Thorbjørnsdatter Åtangen har Karen Søndbø ved sida. De kommer fram til døpefonten. Ongen er hjemmedøpt, cg Marie svarer greit på prestens spørsmål: «Hvo har døpt Barnet?» - «Det er Katrine Solum». «Er det døpt med bart Vand?» — «Ja.» «Er det døpt i den Hellige Trefoldigheds Navn?» — «Ja.» — Så får det håndspåleggelse og velsignelse. Nå begynner folk å stunde heim, men Thygesen stemmer i med ennå en salme, det er slutningssalma. «Derfor bør os at takke Gud, frykte hammen og holde hans Bud, Thi han er den os hjelper af Nød. Det er nå skeet som spaaet Esaias». Karfolka er på vei ut for å stelle hestene, kvinn- folka har mye å prate om, de samler seg i klynger ved stette, venter på at sledene skal kjøre fram. Folk fra Levangsheia og Øyene har lang vei, og haster. De fleste av dem går helst i Kragerø kjerke nå. Så går det i fullt trav ned bakken og opp mot Eikehaugen. Gående må se å komme seg ut i brøytekanten. Det er en stor flokk av voksne og unger som tar veien forbi Øverbø opp over skauen, og en stor flokk som går til Kil. Men i kveldinga samler ungdommen seg. Det er gnistrende kaldt, men ned Kilskleivene går det på kjelke så det uler om ørene. Det er skrik og latter da en hel flokk setter utfor på langsleden fra Torsdal. Over Kilsfjorden står månen blank og stor, og åsene kaster skygge. Det tegner til å bli ei ugodskelig fin julehelg dette året.

Med ønske om en riktig God Jul til alle Arvens lesere!

Åpen dag på bygdetunet

I forbindelse med Kulturminnedagene 2014, ble det i Sannidal arrangert "Åpen dag" på bygdetunet i september. Det var aktiviteter i husene, det var salg av kaffe og vafler og Olav Tveitereid holdt et interessant foredrag som samla de fleste aktører og tilskuere foran scenen. Det var ikke den største tilstrømningen av publikum denne dagen, flere arrangementer i distriktet trakk også folk. Men riktig hyggelig var det for de 50-60 som hadde samlet seg. Det vurderes tilsvarende opplegg neste år. *AS*

Årskalender 2015

Ny, flott kalender med gamle bilder fra Sannidal og omegn. Stabbestad og Gofjell kan også nevnes.

Den blir solgt på Amfi Kragerø i desember, eller ta kontakt med styret eller Arvens redaksjonskomite, så skaffer vi til de som ønsker den.

Returadresse:
Sannidal Historielag
Adr.: Gunnar Aabøe
Solstadbakken 16
3766 Sannidal

Mo skole 1903

BILDET ER UTLÅNT AV OLAV BRÅTANE.

«ARVEN» UTGIS AV SANNIDAL HISTORIELAG
www.sannidalhistorielag.no

Redaksjonskomité:
Ragnar Grønåsen tlf. 35 99 22 16
Anne Sofie Aardalen tlf. 35 98 79 56
Ove Bertelsen tlf. 35 99 03 74
Gunnar Aabøe

Kasserer:
Inger Kristine Bratland tlf. 97 77 48 40
«Arven»'s
bankgirokontonr.: 2655.60.82854

Husk å melde fra til redaksjonskomiteen ved den minste adresseforandring.